

Versek a Zala és az Új Zala újságból

Bajor Jenő:

Petőfi álma

Elhallgatnak a fegyverek mind,
de rajtunk még a döbbenet,
és a puskaportól kormosak
a gondnyűgözte fellegek,

s ha mégis dalba fog a tollam,
tudom, miért: az életet
hirdetni késztet és – gyűlölvé
az embertelen éveket –

fejet emelni hív a szó most:
csitulj, vihar, hegedj be, seb,
a népnek megszerzett hazánál
nem lehet semmi kedvesebb!

Petőfi álma vált valóra,
hogyan ősz hozott nekünk tavaszt,
s belélegzi kinyílt szívébe
ízét a munkás és paraszt –

A szántás áldó szeretettel
fogadja be a friss magot,
és felettünk nekünk ragyognak
végre a fényes csillagok!

Miénk a gyár, a föld, s a toll már,
magyar, s szabad a szó, a tett,
bilincstelen jövőnk sugára
tündöklék házaink felett!

Lobogjon végre büszkeségünk
és legyen szent az áldozat,
melyet éretted ontott vérrel
hozott seregnyi hű fiad,

Magyar hazánk, s te drága élet!
Virulj remény, a munka hív,
hogyan megépítve új országunk
verjük szét múltunk rongyait!

1956. október 30.

Pál József:

A Szabadsághoz

Tíz évnyi szennyet? – Azt takar be
e szűz hó, ami most esik.
Takaróján átüt a vér még,
megfesti fehér pelyheit.

Dózsa? Petőfi? – lelke itt volt
mindnek, aki már vérezett –
a gyilkos tüzek zuhatagában
szentelt szellemük vérezett.

Így szólnának, ha szólhatnának –
lezárta ajkukat a föld,
szemük szétfolyik, kocsonyás már,
s bontja szét húsukat a föld.

Megeszi testüket, s hogy falja
a nem-lét az ősz-mozzat.
Ó, Szabadság, maradj közöttünk
nagy volt, súlyos az áldozat.

1956. november 2.

Hanzel László:

Fellázadt a magyar!

Letöröltük éltünk egyik foltját,
S szívről szívre mind csak együtt mos,
Annyi bánat, keserű évek gondját
Múltat, jelent, a tegnapi napját
- Nem volt rajtunk soha ennyi kosz.

Hogy hallgattunk, hogy szolgáltuk őket...
... Bitang urakból áll a „Néptanács”.
Trónuson álltak dicső hitverőknek
Halálra nyúzták érettük a népet
- S kemény búzából nem jutott kalács.

Tizenkét szak tizenkettő évből,
jutott volna csupán egy kevés...
...kis töredék abból a jól éltből,
akik éltek sokan eme népből,
- De könnyből nem jutott kevés.

Szinte álom, én sem hittem volna,
Hogy a nép még képes adni vért,
Bért kérni és nem lenni már szolga,
Álarcos uraknak Hű kiszolgálója
- Nem! Mert inkább adja életét.

Üdvözöllek népem, büszke népem,
Szállj magasra, szállj csak fel tovább,
Itt állunk mi mindannyian készen,
Fegyverünkkel örködvé most ébren,
Hogy el ne adjuk többé e hazát!